

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344464128/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Og efter at han med en pludselig bristende, lille Latter har glædet sig over, at man kan være god og prægtig, skont man har Utøj, tilføjer han sagte:

«Je me suis incarné un peu partout . . .»

Det er altsaa Digteren selv, der foler sig som indesluttet mellem Tempeltaarnets nøgne Mure i dette fattige Selskab. Han har lagt et stort Stykke af sin Sjæl i Fangevogterens lurvede Skikkelse; det er hans Hjærte, som banker under den retskafne, men snavsede Kvindes Kjole, og endelig er det ogsaa ham, den fattige Digter, der er Prins Charles, Kongen uden Kongerige, og som gennem Prinsens Ord til Slutteren udtaler sin stolte Selvfølelse:

«Forstaar du mig . . . jeg er Kongen – Kongen – Kongen! Hvis jeg havde Magt som denne . . . (Prinsen tier og vil ikke nævne Napoleons Navn, og Verlaine smiler: heller ikke han vil nævne Navne.) Men forstaar du: jeg er Kongen – Kongen!»

Med Armene strakte frem staar Verlaine og eftergor let stampende Prinsens Utaalmodighed:

«Je suis le roi, le roi – le roi!»

Og idet han ler højt og klingende, kalder han Digtet et Skælmestykke (*des blagues*). Vi aner Skælmeriet, at han, skont han ikke bærer prægtige Klæder som denne X og ikke som denne Y sidder i Akademiet, dog i Følge en guddommelig Lov er Kongen.

Men han bryder sig ikke om at æres som Konge paa en udvortes Maade.

«Kald mig ikke Sire, kald mig Charles,» lader han Prinsen sige – –

Vi drev den Nat fra Kafé til Kafé i Studenterkvarteret og blev atter fordrevne, efterhaanden som der skulde lukkes. Over alt stimlede de unge Mennesker ærbødigt sammen om Poeten. Men han svarede dem med misfornøjet Stolthed:

«Aa, kald mig ikke *notre père* eller *cher maître*! Kald mig Paul Verlaine!»

Han gjorde Nar ad alle literære Skoler. Og da jeg nævnte Symbolisternes Skole, der er ham saa hengiven, satte han Hænderne truttende for Munden og forandrede Navnet: *«Les Cymbalistes!»*

Han fortalte, hvorledes han i sin Tid havde opdaget Dekadent-Navnet.

«Vi blev foragtelig kaldt Dekadenter, vi optog det kun som et